

GAZETA ZGIERSKA

Prenumerata

Rocznie . . . złp. 3.— gr.
Półrocznie . . . „ 1.50 „

Zgierz,

dnia 15 marca
1930 roku.

Cena ogłoszeń:

za wiersz 1-szpaltowy
za tekstem . . . 50 gr.
Wychodzi co dwa tygodnie.

Składajcie ofiary na pomoc najbiedniejszym pozbawionym pracy. Ofiary wpłacać można u kasjera Komitetu p. wice-burmistrza Zajązkowskiego w Magistracie.

Wiadomości miejskie.

Pomoc bezrobotnym. Klęska bezrobocia, która przybrała wprost formy katastrofalne i szerzy nędzę wśród sfer robotniczych, wymaga jaknajszerszej akcji społeczeństwa, aby zapewnić wyżywienie tym bezrobotnym, którzy nie korzystają ani z zasiłków ustawowych Funduszu Bezrobocia, ani ze specjalnej akcji zapomogowej Rządu. Rząd wyasygnował na ten cel sumę zł. 1,000,000.—, która przekazana została powołanemu na terenie Łodzi Komitetowi Niesienia Pomocy Najbiedniejszym.

Ponieważ fundusz ten zużyty ma być na pomoc najbiedniejszym nie tylko Łodzi, lecz i okolicznych miast, na terenie Zgierza powstał Podkomitet, wyłoniony na specjalnie zwołanym przez Magistrat zebraniu przedstawicieli wszystkich sfer zgierskiego społeczeństwa.

Przy Podkomitecie powstały 2 Sekcje:

Finansowa, do której należą pp.: burmistrz Jan Swiercz, wice-burmistrz Zajązkowski, Dr. Fiszal, Edward Wieczorek, A. Morgensztern i Wacławski
Kwalifikacyjna w składzie pp.: wice-burmistrza Zajązkowskiego, Komisarza P. P. Paprockiego, Kowalczyka, Reznika, Sikorskiego Seifertówny i Wojdy.

Fundusz wyżej wymieniony wobec dużej liczby bezrobotnych, potrzebujących pomocy, jest jednak niewystarczający, wobec czego Podkomitet, działający na terenie Zgierza, postanowił zwrócić się do miejscowego społeczeństwa z apelem składania ofiar, tem bardziej, że w szkołach powsz. przeprowadzone zostanie dożywianie dzieci.

Zamieszczając poniżej odezwę Komitetu Niesienia Pomocy Najbiedniejszym, obejmującego swą akcją również i Zgierz, Podkomitet zwraca uwagę, że wszelkie składki ze Zgierza powinny być wpłacane do Podkomitetu Zgierskiego na ręce wice-burmistrza Leopolda Zajązkowskiego.

Ponieważ akcja pomocy najbiedniejszym trwać ma kilka miesięcy, ofiarności społeczeństwa nie może się ograniczać do składania jednorazowych ofiar, lecz powinna wyrazić się w deklarowaniu periodycznych składek i dobrowolnym opodatkowaniu się od swoich dochodów zarobkowych i innych.

W tym celu Podkomitet postanowił zwrócić się z odezwą do wszystkich organizacji zawodowych i zakładów pracy, aby zajęły się inkasowaniem tych ofiar tygodniowo czy też mies. od swoich członków wzgl. robotników lub pracowników i wnosiły do kasy Podkomitetu w Magistracie (gabinet wice-burmistrza).

Podkomitet ma niepełną nadzieję, że apel jego nie pozostanie bez echa i społeczeństwo zgierskie chętnie przyjdzie mu z pomocą.

Niechaj każdy w miarę możliwości przyczyni się do ulżenia niedoli najbiedniejszym, pozbawionym pracy, los których leży w rękach społeczeństwa, które niejednokrotnie dało wyraz swej wielkiej ofiarności.

Obywatele! Ciężki kryzys gospodarczy unieruchomił warstwy pracy. Liczne rzesze robotnicze pozostają bez środków do życia. Nędza zagląda do mieszkań robotniczych. Choroby dziesiątkują dorosłych i dzieci, których tysiące wyciągają ręce po kawałek chleba. W tak ciężkiej chwili odwołujemy się do Waszych serc i sumień, Obywatele!

Nie pozostawiajcie ich bez pomocy, nie pozwalajcie na szerzenie się śmiertelności i chorób. Pamiętajcie o obowiązku wobec braci — współobywateli.

Rozpocznijmy pracę pomocy w imię miłości Boga i bliźniego.

Akcja pomocy winna być zorganizowana bezzwłocznie na przeciąg kilku miesięcy, t. j. na okres zimy i przednowkowy, Aby umożliwić licznym rzeszom dotkniętym nędzą obywateli przetrwanie w tak krytycznej chwili, Rząd pośpieszył w wydatną pomocą.

Dwóch ministrów najbardziej zainteresowanych resortów odwiedziło niedawno nasze miasto, składając w imieniu Rządu kwotę 1 miliona złotych na cele zorganizowanego Komitetu Niesienia Pomocy Najbiedniejszym.

Rząd dał wyraz swej woli i głębokiemu zrozumieniu sytuacji.

A teraz kolej na społeczeństwo.

Udział społeczeństwa w akcji pomocy ma się ujawnić przez współpracę w Komitecie Niesienia Pomocy Najbiedniejszym oraz przez składki w naturze i pieniądzu.

Ofiarności społeczeństwa łódzkiego ma niejedną piękną kartę w dziejach miasta pracy.

Gdy podczas wojny światowej praca w fabrykach i warsztatach zamarła, jedynie dzięki wysiłkowi społeczeństwa tutejszego setki tysięcy mieszkańców, pozbawionych środków do życia, zostało uratowanych od śmierci głodowej.

Komitet nieść będzie pomoc najbiedniejszym mieszkańcom Łodzi i okolicznych miast przemysłowych bez różnicy wyznania i narodowości.

Jesteśmy pewni, że zapoczątkowana akcja znajdzie zrozumienie i oddźwięk wśród miejscowego społeczeństwa, a liczne ofiary oraz zgłoszenia gotowości do współpracy, wpłyną jaknajrychlej do Komitetu.

Ofiary składać można na P. K. O. konto Nr. 67,600.

ZA KOMITET:

Prezydent Komitetu

Prezes: Jaszczolt Władysław
Wojewoda Łódzki

Ks. Biskup Tymieniecki Gadomski Jan inż. Hologreber Jan
Vice-Prezes Kurator Okręgu Łódzkiego Prezes Rady Miejskiej
Vice-Prezes Vice-Prezes

Lista ofiar na pomoc niesienia pomocy najbiedniejszym, pozbawionym pracy. Dotąd wpłynęły następujące kwoty od personelu lekarskiego Zgierskiego Oddziału Kasy Chorych:

Dr. Haessner zł. 14,10, Dr. Fiszal zł. 15,20, Dr. Fischer zł. 5,—, Dr. Kleniewski zł. 19,50, Dr. Stabodski zł. 4,90,

Dr. Tatarzyńska zł. 6,50, Dr. Neugebauer zł. 13,20, Dr. Gelbfisz zł. 12,80, lek. dent. Kranc zł. 3,50, lek. dent. Ludwinowski zł. 4,30, lek. dent. Olszaniecki zł. 2,70, lek. dent. Piłicka zł. 3,80, fel. Domalążek zł. 4,20. Razem: zł. 109,70 gr.

Przesunięcie na rok 1930 terminu do składania zeznań o dochodzenie z art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym. Rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 lutego 1930 r. termin do składania przez osoby fizyczne i spadki wakujące (nie objęte) zeznań o dochodzie, wyznaczonych w art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1925 № 58, poz. 411), przesuwa się na rok podatkowy 1930 z dnia 1 marca do dnia 1 maja 1930 r.

Karty rowerowe. Magistrat m. Zgierza podaje do wiadomości, że przystąpił do wydawania kart rowerowych i znaków rejestracyjnych. Każda osoba, posiadająca rower, winna zaopatrzyć się w terminie nie późniejszym jak do dnia 1 maja 1930 r. w kartę rowerową i znak rejestracyjny na rok 1930, które wydaje Rejestratura Magistratu w godzinach urzędowych.

Zgłaszający się o wydanie karty rowerowej winien być obznajmiony z przepisami ruchu na drogach publicznych, zawartymi w rozporządzeniu Ministerstwa Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych z dnia 6 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 587).

Używający rower na drogach publicznych winien mieć kartę rowerową zawsze przy sobie i okazywać na każde żądanie służbie drogowej i organom policji państwowej.

Termin rejestracji rowerów wyżej wyznaczony jest ostateczny. Po tym terminie uchylający się od rejestracji zostaną pociągnięci do odpowiedzialności karnej za przekroczenie wyżej cytowanego rozporządzenia.

Obwieszczenie o zapobieganiu pożarom. W dziale ogłoszeń urzędowych niniejszego numeru „Gazety Zgierskiej” zamieszczone zostało obwieszczenie Wojewody Łódzkiego z dnia 14 lutego r. b. o zapobieganiu pożarom. Rozporządzenie to ma się przyczynić do zapobiegania obecnemu stanowi rzeczy w miastach i wsiach, które pod względem bezpieczeństwa ogniowego pozostawiają bardzo wiele do życzenia.

Rozporządzenie powyższe przewiduje sankcje karne za nieprzestrzeganie przepisów, wobec czego pożądanym jest dokładne zapoznanie się z wymienionymi przepisami.

Zapobieżenie katowaniu koni. Daje się zauważyć częste katowanie koni, szczególnie na podjazdach do terenów budowlanych i na tych terenach, np. przy wywozie ziemi z pod fundamentów, przy wyciąganiu wozów pod góry na terenie gliniastym.

Aby zapobiec temu postępowaniu, stojącemu w wyraźnej sprzeczności z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 332) dojazd do budowy o miękkiej powierzchni (grząskie, gliniane, piaszczyste), wyjazd z dołów i t. p. urządzane mają być w sposób, umożliwiający i ułatwiający poruszanie się wozów z materiałem budowlanym (np. odpowiednie złagodzenie spadków, ułożenie jezdni z belek lub desek i t. p.).

Należy stale przestrzegać, aby konie nie były przeciążane i zmuszane biciem do pokonywania zbyt stromych spadków.

Ponieważ ludność nie przestrzega przepisów o ochronie zwierząt głównie z powodu nieobznajmienia się z treścią rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ochronie zwierząt, Magistrat podaje poniżej wyciąg z postanowień karnych rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie zwierząt, zaznaczając, że osobami odpowiedzialnymi za dręczenie koni są zarówno przedsiębiorca budowlany wzgl. osoba, która zleca zwożkę materiałów, jak i właściciel i woźnica.

Kto się dopuści czynu, przewidzianego w art. 2, a mianowicie:

- a) używania do pracy zwierząt chorych, rannych lub kulawych;
- b) bicia zwierząt po głowie, dolnej części brzucha, dolnych częściach kończyn;
- c) bicia zwierząt przedmiotami twardymi i ostrymi albo zaopatrzonymi w urządzenia obliczone na sprawienie specjalnego bólu;
- d) przeciążania zwierząt pociągowych i jucznych ładunkami oczywiście nieodpowiadającymi ich sile lub stanowi dróg, albo zmuszania takich zwierząt do zbyt szybkiego biegu, nieodpowiadającego ich siłom;
- e) przewożenia, przenoszenia lub przepędzania zwierząt w sposób, pozycji lub w warunkach, powodujących zbędne cierpienia fizyczne;

f) używania uprzęży, peł. więzów i t. p. powodujących ból albo używania ich w sposób, mogący sprawić ból lub uszkodzenie cielesne, z wyjątkiem, gdy używanie takich przedmiotów jest potrzebne z powodu i w czasie tresury, prowadzonej w interesie publicznym;

g) używania zwierząt do wszelkiego rodzaju doświadczeń, powodujących śmierć, uszkodzenie cielesne lub ból fizyczny;

h) dokonywania na zwierzętach operacji nieodpowiednimi narzędziami i bez zachowania koniecznej ostrożności i oględności w celu zaoszczędzenia im zbędnego bólu;

i) złośliwego straszenia i drażnienia zwierząt;

k) wszelkiego wogóle zadawania zwierzętom cierpień bez odpowiednio ważnej i słusznej potrzeby, ulegnie karze grzywny do 2.000 zł., albo karze aresztu do 6 tygodni, albo obu karom łącznie.

Tej samej karze ulegnie właściciel zwierzęcia, który świadomie pozwala na popełnienie jednego z czynów, przewidzianych w art. 2, lub powoduje popełnienie takiego czynu albo doń zmusza.

Tej samej karze ulegnie również pracodawca, zwierzchnik, przedsiębiorca i każda inna osoba, z której polecenia lub w czym interesie zwierzęta używane są do pracy, jeśli świadomie pozwoli, lub dopuści do popełnienia jednego z czynów, wymienionych w art. 2, lub do czynu takiego nakłania lub zmusza.

Jeśli czynu, przewidzianego w art. 2, dopuszczono się w sposób, wskazujący na wyjątkowo okrucieństwo sprawcy, winny ulegnie karze więzienia do jednego roku. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z 1852 r. zamiast więzienia stosuje się ścisły areszt.

W wypadku popełnienia wyżej wymienionych przestępstw przez nieletnich do lat 14 rodzice lub opiekunowie, winni niedozoru, ulegną karze grzywny do 50 zł.

Do orzekania o przestępstwach, przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, powołane są sądy powiatowe (pokoju).

Jeśli skutkiem znęcania się zwierzę znajduje się w takim stanie, że ze względów humanitarnych powinno być zabite, albo jeśli wymaga leczenia, powiatowa władza administracji ogólnej po zbadaniu zwierzęcia przez lekarza weterynarii może zarządzić jego zabicie lub leczenie na koszt winnego, przyczem może powierzyć takie zwierzę na czas leczenia innej osobie, która uzna za odpowiednią.

Odwolanie się nie wstrzymuje wykonania zarządzenia.

II-gi Wojewódzki Zjazd Przyrodników organizuje Towarzystwo Przyrodnicze im. St. Staszica w Łodzi. Zjazd Przyrodników woj. Łódzkiego, który odbył się w r. 1928 w Łodzi przekonał wszystkich o potrzebie i konieczności organizowania wspólnych zebrań przyrodników na terenie województwa Łódzkiego, gdyż tylko w ten sposób da się urzeczywistnić szereg zamierzeń i wspólnie omówić wiele ważnych zagadnień, które wszystkich przyrodników tak żywo interesują.

Ażeby nawiązaną łączność i współpracę rozwinąć i pogłębić organizuje Towarzystwo Przyrodnicze im. St. Staszica w Łodzi w okresie Świąt Zielonych b. r. II-gi Wojewódzki Zjazd Przyrodników, połączony z wycieczkami.

Duże zainteresowanie oraz aktualność zgłoszonych referatów jako rezultat osiągnięty na pierwsze wezwanie, dają nadzieję, że i drugi ten Zjazd wyda równie pomyślne i owocne rezultaty.

Organizowane wycieczki pod przewodnictwem wybitnych znawców terenu, które przyczyniły się do pogłębienia tematów i pozostawiły przytem tak wiele miłych wspomnień ze Zjazdu poprzedniego, zachęci niezawodnie i w tym roku wielu do wzięcia udziału.

Zarząd Towarzystwa, widząc w tej akcji jeden z najważniejszych środków rozpowszechniania nauk przyrodniczych i wspólnego omówienia zagadnień dydaktycznych apeluje do nauczycieli i miłośników przyrody, do krajoznawców oraz do wszystkich dla których sprawa ta jest doniosła o rychłe zgłoszenie swego uczestnictwa pod adresem Towarzystwa Przyrodniczego im. St. Staszica w Łodzi, Nowo-Targowa 24.

Ogłoszenia urzędowe.

Ogłoszenie

Z powodu wybuchu zarazy wścieklizny w Zgierzu cały teren Zgierza uznany został za zagrożony wścieklizną. W związku z powyższym Magistrat m. Zgierza zarządza, aby na przeciąg 3 mies., licząc od dnia 12 marca r. b., wszystkie psy dniem i nocą trzymane były na uwięzi. Wyprowadzać je można tylko na smy-

czy po zaopatrzeniu w gęste kagańce. Koty mają być trzymane w zamknięciu. Świnie należy stale trzymać w zamkniętych chlewach. Nadto zarządza się wyłapywanie i bezwzględne wybiłanie wszystkich wążających się psów, a właściciele ich pociągani będą do odpowiedzialności karnej. Wyprowadzanie (wywożenie) psów z obszaru m. Zgierza dopuszczalne jest tylko za zezwoleniem Starosty po uprzednim uznaniu psa przez powiatowego lekarza weterynarii za niepodejrzanego o wściekliznę.

Zgierz, dnia 12 marca 1930 r.

Burmistrz (—) Jan Świercz.

Ogłoszenie.

Wydział Budowlany Magistratu m. Zgierza niniejszym podaje do wiadomości, że dnia 20 marca r. b. o godz. 10 rano odbędzie się w Magazynie Wydziału, położonym przy sz. Aleksandrowskiej, ustny przetarg na sprzedaż drewnianych klozetów o wymiarach:

długość 2 mtr.
szerokość 1,5 mtr.
wysokość 2,75.

wykonanych z drzewa nieheblowanego i obitych deskami calowemi.

Przetarg rozpocznie się od sumy 35.— zł. in plus.

Zainteresowani mogą oglądać obiekt przetargu codziennie od godz. 9-ej do 13-ej w Magazynie Wydziału.

Wymagane wadium zł. 5.— należy wnieść w Magazynie do 20-go marca godz. 10 ej rano.

Zgierz, dnia 12 marca 1929 r.

Burmistrz (—) Jan Świercz.

Rozporządzenie porządkowe.

WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

z dnia 14 lutego 1930 r.

o zapobieganiu pożarom.

Na podstawie art. 108, pkt. 2 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. № 11, poz. 86) i za zgodą Wydziału Wojewódzkiego, zarządzam, co następuje:

I. Zapobieganie pożarom.

§ 1.

Zabrania się:

a) przenoszenia ognia odkrytego w obrębie budynków mieszkalnych i gospodarskich oraz wyrzucanie gorącego popiołu na miejsca otwarte, odpowiednio niezabezpieczone;

b) palenia tytoniu w teatrach, salach widowiskowych, poza przeznaczonymi na ten cel palarniami, oraz w salach kinematograficznych (widowniach);

c) palenia tytoniu w stodołach, gumnach, stajniach, oborach, chlewach, na strychach i poddaszach oraz warsztatach, obrabiających drzewo, składach materiałów łatwopalnych, garażach, na wozach naładowanych materiałem łatwopalnym i t. p.;

d) używania w pomieszczeniach w punkcie c) wymienionych światła o płomieniu odkrytym za wyjątkiem specjalnie, osłoniętych ze wszystkich stron latarni gospodarskich, uniemożliwiających styczność płomienia z materiałami palnymi;

e) młócenia lokomobila parową, niezaopatrzoną w iskrochron, lub odpowiedni ochraniacz w obrębie budynków, krytych materiałami łatwopalnymi;

f) strzelania w obrębie budynków z ładunków zawierających palne przybiski;

g) pozostawiania dzieci w budynkach przy rozpalonych ogniskach bez dozoru osób odpowiedzialnych, względnie okolicznościach, umożliwiających dzieciom wznecanie ognia, zabawę zapalnikami, zapalniczkami i t. p.;

h) używania nafty, benzyny i innych łatwopalnych płynów do rozpalania ognia w paleniskach pieców i kuchni;

i) gromadzenia wiór i trocin ponad produkcję dzienną w miejscach wykonywania robót stolarskich, kołodziejskich i t. p.;

§ 2.

Palenie ogniska, spalanie śmieci, odpadków oraz wypalanie beczek w obrębie zabudowań lub w sąsiedztwie stogów i stert oraz na torfowiskach jest bezwzględnie wzbronione. Powyższe czynności dozwolone są nie bliżej, niż w odległości 100 metrów od budynków lub stert, zaś wypalanie sitowia, łąk i t. p. tylko po uprzednim zawiadomieniu władzy gminnej lub posterunku policji państwowej, albo najbliższej straży pożarnej i winno się odbywać zawsze w warunkach, uniemożliwiających przeniesienie się ognia na zabudowania lub lasy.

O ile chodzi o rozgrzewanie dzieci, smoły, asfaltu — toj

czynności te mogą być uskuteczniiane w odległości conajmniej 6 metrów od zabudowań i łatwopalnych przedmiotów. Podczas tych czynności kocioł winien być nakryty pokrywą, a obok winna być przygotowana dostateczna ilość piasku dla zasypania w razie potrzeby płomienia.

§ 3.

Rozpalanie ognisk w lasach w odległości mniejszej niż 100 metrów od lasów w czasie od 1 kwietnia do 1 listopada jest wzbronione. Wyjątek stanowią ogniska, konieczne do ugotowania stawy dla osób, pracujących w lasach. Ogniska te można rozpałać przy zachowaniu następujących ostrożności:

a) przed rozpaleniem ogniska winna być zgrabiona ściółka w promieniu 2 metrów od ogniska;

b) ogniska należy nieustannie pilnować;

c) przed opuszczeniem ogniska należy je zgasić i zasypać ziemią.

Palenie kory, gałęzi i odpadków, pozostałych po wyrobieniu i obróbce drzewa, dozwolone jest tylko pod nadzorem administracji leśnej z zachowaniem warunków, przewidzianych w § 2 dla wypalania łąk.

Palenie tytoniu w lasach przez osoby niezatrudnione w nim jest w czasie od 1 kwietnia do 1 listopada wzbronione.

§ 4.

Palenie ogni sztucznych, puszczanie rakiet, fajerwerków w pobliżu osiedli wiejskich dozwolone jest za uprzednim zezwoleniem zarządu gminy za zawiadomieniem najbliższej straży pożarnej, a w każdym razie nie bliżej, niż w odległości 200 metrów od najbliższych budynków, stert, lasów, zagajników i t. p.

W miastach i osadach powyższe czynności mogą być uskuteczniiane za zezwoleniem zarządu gminy w warunkach uzależnionych od okoliczności miejscowych.

II. Obowiązki ludności ze względu na niebezpieczeństwo pożaru.

§ 5.

Każda osoba w razie zauważenia pożaru obowiązana jest natychmiast zaalarmować o tem mieszkańców odnośnego osiedla, względnie zawiadomić o tem najbliższą władzę gminną (burmistrza, wójta, sołtysa), posterunek policji państwowej lub straż ogniową.

§ 6.

Każdy właściciel nieruchomości, na której chociażby jeden budynek pokryty jest materiałem łatwopalnym, obowiązany jest posiadać stale po jednym wiadrze, siekierze, łopacie i tłumnicy, przeznaczonych wyłącznie do celów przeciwpożarowych. Przedmioty te winny znajdować się w miejscach łatwo dostępnych.

Niezależnie od rodzaju pokrycia dachów właściciele każdego 10 sąsiadujących z sobą budynków mieszkalnych, oznaczonych w poszczególnych osiedlach przez władzę gminną, obowiązani są utrzymać stale w miejscach dostępnych cztery bosaki, cztery wiadra, jeden topór i jedną trąbkę (bekadło), przeznaczone wyłącznie do celów przeciwpożarowych.

W miejscowościach, w których istnieje należycie zorganizowana straż ogniowa, może wojewódzka władza administracji ogólnej na wniosek właściwego zarządu gminnego zwolnić mieszkańców od obowiązku przewidzianego w ustępie poprzednim.

§ 7.

W warsztatach, w których się obrabia łatwopalne materiały (stolarskich, kołodziejskich, stelmachowskich, tokarskich, bednarskich, powrózniczych, przedziałnianych, tkackich i t. p.) winny się znajdować stale kadzie z wodą oraz 2 wiadra ewentualnie gańnice.

§ 8.

Sprawę czasowego użycia wód publicznych i prywatnych w wypadku pożaru reguluje art. 130 ustawy wodnej z dnia 19-go września 1922 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. № 62, poz. 574).

§ 9.

W razie wszczęcia alarmu, każdy mieszkaniec osiedla, posiadający konie, obowiązany jest na wezwanie właściwych władz lub organów dostarczyć konie z uprzężą i obsługą, a w razie potrzeby i z wozem na miejsce wskazane. Konie mogą być użyte do przewiezienia strażaków, sikawek, beczek i innych narzędzi pożarnych oraz do wożenia wody na miejsce pożaru.

Obowiązkowi powyższemu nie podlegają konie, których właściciele z mocy innych przepisów zwolnieni są od świadczeń.

Pozatem każdy mieszkaniec na żądanie właściwych władz lub organów obowiązany jest:

a) dostarczyć wszelkiego sprzętu ratunkowego, stanowiącego jego własność, a więc: beczek, drabin, bosaków, łopat, siekier, tłumnic i t. p.;

b) zezwolić na przejścia lub przejazd przez jego terytorjum strażakom, spieszącym do pożaru;

c) przyjąć na przechowanie mienie pogorzalców, części ubrania i ekwipunku strażackiego, złożone u niego przez władze gminne, policję lub straż pożarną.

§ 10.

Wszyscy mieszkańcy, w pierwszej linii bezpośredni sąsiedzi objętej pożarem nieruchomości obowiązani są na wezwanie władz lub organów wziąć udział osobiście pod kierownictwem osób uprawnionych do prowadzenia akcji ratunkowej w gaszeniu pożaru przez:

- dostarczenie potrzebnych naczyń i podawanie wody;
- pracę przy sikawkach i innych narzędziach strażackich;
- usuwanie przedmiotów zagrożonych przez ogień.

Przed ugaszeniem pożaru, nikt, przy nim zatrudniony, nie może się oddalać bez zezwolenia kierownika akcji ratowniczej.

Od wyszczególnionych w niniejszym paragrafie obowiązków zwolnione są osoby chore, dotknięte ułomnością fizyczną, kobiety, starcy i dzieci do lat szesnastu oraz pełniący w danej chwili obowiązki służbowe: urzędnicy państwowi i komunalni oraz osoby duchowne.

§ 11.

W wypadku pożaru lasu, okoliczni mieszkańcy mają stawić się na wezwanie właściwych władz lub organów na miejsce pożaru.

Wezwani do gaszenia pożaru lasu winni stawić się z siekierami, łopatami, motykami i innymi narzędziami, potrzebnymi do gaszenia pożaru.

Jeżeli pożar lasu trwa dłużej niż połowę doby, powiatowe władze administracji ogólnej mają prawo wyznaczyć zmiany grup ratowniczych z pośród mieszkańców gmin okolicznych, położonych w promieniu do 15 kilometrów.

III. Organizacja akcji ratowniczej.

§ 12.

Celem zapobiegania wypadkom pożarów ludność wsi lub miasteczek obowiązana jest po myśli Rozporządzenia byłej Komisji Rządzącej Spraw Wewnętrznych i Duchownych z dnia 18 listopada 1845 r. za № 48096/24243, oraz Instrukcji o sposobach walki z ogniem, do odbywania stróżny nocnej.

Stróże nocni winni być zaopatrzeni w trabki (bekadła) i zwracać bacznie uwagę na powstające pożary, alarmując o tem niezwłocznie.

W każdej wsi przed domem sołtysa, względnie Urzędem gminnym, a w miastach w miejscu przez Magistrat wyznaczonym, winien się znajdować dzwon lub inny przyrząd alarmowy. Przepis ten nie obowiązuje, o ile w danej miejscowości znajduje się straż pożarna, posiadająca przyrządy alarmowe.

Przyrządów alarmowych można używać jedynie w wypadku pożaru lub na skutek alarmu, zarządzanego przez właściwe władze lub organa względnie przez naczelnika straży pożarnej lub instruktora pożarnictwa.

Osoby, instytucje, posiadające syreny fabryczne, telefony, dzwony i t. p. obowiązane są na żądanie osób powołanych umożliwić dokonanie alarmu zapomocą tych przyrządów.

§ 13.

Właściwymi władzami i organami, powołanymi do wydawania zarządzeń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu są władze gminne (prezydent miasta, burmistrz, wójt, sołtys), a w razie ich nieobecności komendant miejscowego oddziału policji państwowej.

Kierownictwo akcją ratowniczą należy do wymienionych w ustępie poprzednim władz i organów do czasu przybycia na miejsce pożaru straży pożarnej. Wszystkie osoby, biorące udział w akcji obronnej, pogorzalczy i mieszkańcy domów zagrożonych, winni się bezwarunkowo podporządkować zarządzeniom kierownika, zmierzającym do opanowania i niedopuszczenia ognia do innych zabudowań.

§ 14.

Władze gminne (prezydent miasta, burmistrz, wójt, sołtys) dokonywują przynajmniej raz na rok, a zwłaszcza w porze letniej wraz z przedstawicielem miejscowej straży pożarnej przeglądu wszystkich narzędzi i urządzeń przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu oraz sprawdzają jak najczęściej, czy ludność przestrzega zawartych w niem przepisów.

Każdy mieszkaniec osiedla obowiązany jest wskazanym wyżej osobom umożliwić przeprowadzenie kontroli przeciwpożarowej w obrębie swej posiadłości.

IV. Przepisy końcowe.

§ 15.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia

Magistrat.

podlegają karze grzywny do 500 złotych lub karze aresztu do dni 14, albo obu tym karom łącznie (art. 111 Rozp. Pr. R. P. z 19. I. 1928 r. Dz. Ust. R. P. Nr. 11, poz. 86).

Odpowiedzialność za przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia przez niepełnoletnich lub bezwłasnowolnych ciężko na rodzicach lub osobach sprawujących opiekę, w wypadkach stwierdzenia braku dozoru z ich strony.

§ 16.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1-go marca 1930 r.

Wojewoda (—) Wł. Jaszczołt.

Obwieszczenie

Wobec uruchomienia w Łodzi radjofonicznej stacji nadawczej przypomina się wszystkim mieszkańcom Województwa Łódzkiego co następuje:

Kupno i używanie aparatów odbiorczych tak detektorowych jak i lampowych, oraz sprzętu radjowego dozwolone jest tylko na podstawie upoważnień na posiadanie i używanie radjostacji odbiorczej (Art. 8. ustawy z dnia 3. VI. 1924 r. o Poczcie, Telegrafii i Telefonii Dz. Urz. R. P. Nr. 58 poz. 584).

Upoważnienia powyższe wydawane są bez żadnych trudności przez wszystkie Urzędy Poczto-Telegraficzne Woj. Łódzkiego.

Za sprzedaż aparatów odbiorczych i sprzętu radjowego osobom nieposiadającym upoważnień grozi sprzedawcom grzywna do wysok. 5.000 zł. (Art. 32. wyż. wym. ustawy), za zakup sprzętu radjowego, oraz używanie radjoodbiorników bez upoważnień, grozi grzywna do wysokości 5.000 zł. i areszt ścisły do 6 ciu miesięcy, lub jedna z tych kar.

Prócz powyższych kar nastąpić może konfiskata radjospzętu na rzecz Państwa (Art. 28. tejże ustawy).

Winni umyślnego przeszkadzania organom Państwa w wykonywaniu kontroli, zgodnie z powyżej wymienioną ustawą będą karani aresztem do jednego miesiąca i grzywną do 1.000 zł. lub jedną z tych kar. (Art. 30. powyższej ustawy).

Zawiadamia się, iż powołane władze i organy rozciągną jak najostrożniejszą kontrolę nad sprzedażą, zakupem i używaniem radjospzętu i będą ścigały z całą surowością wszystkie osoby nie stosujące się do przepisów powyższej ustawy.

Łódź, dnia 22 lutego 1930 r.

Wojewoda (—) Wł. Jaszczołt.

W sobotę, dnia 15-go marca 1930 roku w sali Szkoły Powszechnej przy ulicy Łęczyckiej odbędzie się o godzinie 6-jej wieczorem

Doroczne Walne Zgromadzenie
członków Spółdzielni Spożyw. „ZGODA“ w Zgierzu
z następującym porządkiem obrad:

- Zagajenie zebrania i wybór przewodniczącego.
- Odczytanie i zatwierdzenie poprzedniego protokołu.
- Odczytanie protokołu Komisji Rewizyjnej.
- Sprawozdanie Zarządu za r. 1929:
 - Sprawozdanie cyfrowe, zatwierdzenie bilansu i rachunku strat i zysków oraz udzielenie skwitowania Zarząd i Radzie Nadzorczej
 - Podział czystej nadwyżki.
 - Budżet na rok 1930.
 - Zatwierdzenie regulaminu Kasy Oszczędnościowej przy Spółdzielni.
 - Zmiana § 5 statutu Spółdzielni.
 - Wybór 4 członków Rady Nadzorczej i 3 członków Zarządu na miejsce ustępujących.
 - Wolne głosy.

W razie gdyby Zebranie nie doszło do skutku w pierwszym terminie, odbędzie się ono w drugim, obowiązującym terminie o godz. 7-jej wiecz. tegoż dnia z tym samym porządkiem obrad i w tym samym lokalu.

ZARZĄD.

Zioła lecznicze wszelkiego rodzaju według D-a Königa, D-a Bielca, D-a Schulca, Prof. D-a Muszyńskiego i t. d. poleca

Apteka M. ROZENBERGA
dawniej F. PATKA

Zgierz, Stary Rynek Nr. 9.

W tejże aptece wydaje się także leki krajowe i zagraniczne dla funkcjonariuszów Państwowych.

Zgubiono książeczkę udziałową № 1204

Spółdzielni Spożywców „ZGODA“ w Zgierzu na nazwisko

Franciszek Gust.

Druk M. Nowicki w Zgierzu.